

НЕ КАО ГОСТ

НАДЕЖДА КОЈАДИНОВИЋ — **СОНЕМАНС** већ је више од деце није вајар. Дипломирала је и специјализовала вајарство у Београду, у класи професора Мише Поповића, са којим је, ево сада заједно на кикиндском симпозијуму. Члан је УЛУС-а, излагала је на многим изложбама које је удружење организовало, на београдском Октобарском салону, ван земље у Холандији, Белгији, Француској.

Живи и ради у Холандији: као стваралац самостално, као ликовни педагог у једном тамошњем креативном центру. За кикиндски симпозијум чула је прошле године. Допутовала, видела „Теру II“, одушевила се — и сада је поново овде, али не као гост. Док ово читате, решава техничке проблеме око скулптуре на којој ради, дво метарског чамца.

— Откуда баш чамац — Скулптура?

— Човече, какво питање! То су тако... неке асоцијације, можеш да га назовеш „Чамац за Панонско море“. Не, стварно, записи да ме је фасцинирало све ово овде.

рија и колекција скулптура са „Тере“, која временом тамо настаје. Галерија омогућаје да значајна ликовна остварења долазе у Кикинду, уместо да љубитељи путују да их гледају у другим местима. Колекција са „Тере“ представља подлогу за размену са галеријама широм земље, па тако праве вредности чини доступнијима ликовној публици Кикинде.

ВЛАДИМИР КОМАД завршио је Академију 1969. године у Београду, где је и специјализовао вајарство 1971. Професор је на Педагошкој академији у истом граду. Аутор је биста, постављених у разним градовима, излагао је скулптуре у републичким центрима, у Чехословачкој... шта мисли о кикиндској „Тери“?

— Уметнички, ово је по свему веома добро конципиран симпозијум. Нуди и омогућава савим нови приступ скулптури. С друге стране, он је и веома велик подвиг овог града и његове привреде у односу на садашње економске услове. Просто је невероватно да је било могуће остварити овакву ди рекну сарадњу. Истовремено, то

Владимир Комад и Надежда Којадиновић — Сонеманс

Не само атеље, него читав овај пејсаж, то силно копање блата, на све стране те огромне рупе које се касније попуњавају водом, оживе трском, дрвећем, рибом... Ту где је некада било Панонско море, стварају се та „мала мора“, а између њих тутње фабрике које на то не личе, јер су смештене сред дивних паркова. Све то чини цео лику какву нисам нигде видела! Па и симпозијум: нигде другде не постоји могућност да се ради овако велика теракота, да се одмах ту испрече. То опет повезујем с оним првим. Велика је ствар направити такву скулптуру, али кад је створиш, желиш и да је покажеш, да буде изложена, а у свим овим парковима, у том зеленом, има толико погодних места! У свету је дуго позната пракса да велике фирме финансирају уметност и онда излажу у фабричким халама и око њих. Међутим, то није овако, на директније везано. Симпозијумом ИГМ „Тоза Марковић“ вишеструко користи и граду и себи.

— Још нешто о граду и уметности?

— Много значи ликовна гале-

је оно право, што већ дуго прокламајемо а не остварујемо — ово кажем на основу искуства са других симпозијума, па и таквих као што су познати у Прилепу или Аранђеловцу. Овде су могућности другачије, новог квалитета. Сарадња са људима који раде и брину око симпозијума је јасна, одређена, изнад свега веома људска, не оптерећена непотребним формалностима.

Смештај, услови рада — све је то овде на истом, високом професионалном нивоу. Вероватно томе доприноси непрекидно ангажовање нашег колеге Слободана Кojiћа, који разуме наше проблеме, помаже да их решимо када искресну, жртвујући свесно време и снагу, које би иначе могао да користи за лично стваралаштво.

— Какви су односи међу колегама?

— Изврши, видео си. Иако овде има зрелих стваралаца као што су професори Ружић и Поповић, вајара средње генерације, па све до тако младих као што је Џон, чини ми се да смо срећно компонована група и да добро сарађујемо.

Х. Радовановић